

ΚΛΕΙΔΙΑ

Διονύση Δώριζα
1990

ΑΜΑΡΤΗΜΑ (κεφ. 5):

Αμάρτημα ή αμαρτία είναι κάθε πράξη, λόγος, συναίσθημα ή σκέψη, **τα οποία παραβαίνουν τον Θείο Νόμο**, γι' αυτό και τη συναντάμε στις Γραφές σαν «ανομία» (Ιωάν. Γ', 4) και «αδικία» (Α' Ιωάν. Ε', 17).

Το πρώτο αμάρτημα που είναι γνωστό στην Ιστορία του Κόσμου **είναι η παράβαση της Θείας Εντολής από τους Πρωτόπλαστους** (Γέν. Δ', 7), γι' αυτό, όπως λέει ο Παύλος, «εις πάντας ανθρώπους ο Θάνατος διήλθεν, εφ' ὃ πάντες ἥμαρτον» (Ρωμ. Ε', 12).

Εφόσον ο άνθρωπος παραβαίνει καθ' οιονδήποτε τρόπο τον Θείο Νόμο, **άμεσα θέτει εαυτόν κάτω από τη λειτουργία του Νόμου που παρέβη, ο οποίος τον διδάσκει με τα αποτελέσματα των πράξεων του παραβάτη**, προκειμένου να συνειδητοποιήσει και να αποκαταστήσει τη δυσαρμονία που η παράβαση προκάλεσε. **Ο Νόμος του Θεού είναι η εκδήλωση της Αρμονίας του ὄντος, της Πληρότητας και της Απόλυτης Ροής της Αγάπης**, γι' αυτό και κάθε δημιούργημα που διαταράσσει με οποιονδήποτε τρόπο αυτή την Αρμονία δυσαρμονεύει, επειδή λαμβάνει τοποθέτηση **αντίθετη προς τη Ροή της Αγάπης του Θεού**, τη Δημιουργική δηλαδή κατεύθυνση του ὄντος.

Συνεπώς, οποιαδήποτε στάση αντίθετη ή κακώς κείμενη **προς την Απόλυτη Δημιουργική Ροή του ὄντος**, φέρνει τον παραβάτη να υποστεί λόγω της αντίθετης προς την κατεύθυνση της Βουλής του ὄντος τοποθέτησής του **το βάρος της Δημιουργικής Ροής του Θεού**, που είναι οπωσδήποτε **αδύνατον να ανασταλεί** και συνεπώς τα αποτελέσματα **είναι ανάλογα προς τη στάση, την αντίσταση, το δυναμικό και την ακαμψία που ο παραβάτης διατηρεί**.

Από τη στιγμή που ο Άνθρωπος δημιουργήθηκε από τον Θεό κατ' Εικόνα και Ομοίωση, αυτόματα ορίστηκε Ταυτενεργός με τον Θεό και συνεπώς αμαρτία θεωρείται **οποιαδήποτε κίνηση παρεκκλίνει από τη Θεία Του Ταυτενέργεια με το Άπειρο Πνεύμα**, και αυτό σημαίνει **άρνηση του Θεού του Εαυτού** από την οποία, ανάλογα με το μέγεθος της δυσαρμονίας και την εμμονή στην παρέκκλιση, **επέρχεται ο Πνευματικός, ο Ψυχικός ή ο σωματικός Θάνατος**.

Ο Θεός Νόμος, ο οποίος «ην εγγεγραμμένος εν τη καρδία, συμμαρτυρούσης και της συνειδήσεως αυτών» (Ρωμ. Β', 15), είναι αυτή η Ταυτενέργεια του Ανθρώπου με τον Θεό που έδωσε απ' αρχής της Δημιουργίας το δικαίωμα στον άνθρωπο **να κυριαρχεί πάνω σε ολόκληρη την Εκδηλωμένη Δημιουργία**. «Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την γην και κατακυριεύσατε αυτήν και έχετε κυριαρχίαν επί των ιχθύων της

θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρανού και επί παντός πράγματος κινουμένου επί της γης» (Γέν. Α΄, 28).

Η γη ανέκαθεν θεωρούνταν το στερέωμα, η χώρα των άλογων ζώων, γι' αυτό συμβολίζει τις κατώτερες ιδέες του ανθρώπου, και τα δημιουργήματα της ξηράς, της θάλασσας και του αέρα **παριστάνουν τις ποικιλόμορφες καταστάσεις του νου του ανθρώπου, που όλες περιέχονται μέσα στη συνείδησή του.** Έτσι, λοιπόν, ο Θεός έδωσε την εντολή στον Άνθρωπο να ασκεί την Κυριαρχία του μέσω της Θείας με το Πνεύμα Ταυτενέργειας σε όλες τις καταστάσεις του νου του **χωρίς να τις διαχωρίζει** (δένδρο του Καλού και του Κακού), **αλλά σαν Δημιουργός και αυτός να επιβλέπει και να εποπτεύει την τήρηση της τάξης και της Αρμονίας σε όλη τη Δημιουργία.**

Κατ' αυτόν τον τρόπο, κάθε αποτυχία-απομάκρυνση στην άσκηση αυτής της Κυριαρχίας **είναι παρέκκλιση από την Ταυτενέργεια με τον Θεό, και αυτή ακριβώς η παρέκκλιση είναι το αμάρτημα,** η παράβαση του Θείου Νόμου, η άρνηση του ανθρώπου να εκδηλωθεί ως Θείος Εαυτός.

Αυτή ακριβώς η άρνηση είναι που δημιουργεί **το χάσμα ανάμεσα στην προσωπικότητα και τον Θείο Εαυτό μας.** Η διαφορά του ενεργειακού δυναμικού, που αναμφισβήτητα υπάρχει ανάμεσα στην προσωπικότητα και το Πνεύμα, δημιουργεί ροή ενέργειας με μορφή σπινθήρων Φωτός από τον Θείο Εαυτό προς τον κατώτερο, που **στην περίπτωση αμαρτίας εμφανίζεται σαν τύψεις συνείδησης.** Είναι η Κρίση του Θείου Εαυτού προς τον κατώτερο, που από τη στιγμή που αρνείται να ταυτενεργήσει με τον ενοικούντα Θεό, **τίθεται αντιμέτωπος με τη Δημιουργική Ροή του Όντος, που στην Παρούσα Περίοδο ορίζει την Τελειοποίηση του Ανθρώπου και την εκδήλωσή του ως Θεού επί της γης.**

Όπως ξέρουμε από τη Φυσική, χρειάζεται ορισμένη απόσταση προκειμένου να δημιουργηθεί διαφορά δυναμικού μεταξύ δύο φορτίων. Όταν η απόσταση είναι μεγάλη μεταξύ των φορτίων δεν μπορεί να προκληθεί σπινθήρας, γι' αυτό και πολλές φορές – ή μάλλον τις περισσότερες – βλέπουμε ανθρώπους να διαπράττουν σοβαρά αμαρτήματα **χωρίς να έχουν καμιά τύψη ή ενοχή για τις παρεκκλίσεις που σημείωσαν από το Θέλημα του Πατέρα.** Σ' αυτές τις περιπτώσεις αυτό συμβαίνει, γιατί το χάσμα μεταξύ προσωπικότητας και Θείας Φλόγας είναι μεγάλο, έχει δηλαδή η **Ψυχή** που περιέχει τη Θεία Φλόγα **καλυφθεί με χοντρά στρώματα υλικών ιδεών, οι οποίες «μονώνουν» την απόσταση μεταξύ Θείου Εαυτού και προσωπικότητας,** με αποτέλεσμα να μην αντιλαμβάνονται ούτε την ύπαρξή Της, αδιαφορώντας έτσι για το τι διαπράττουν, θεωρώντας ανοησία ή χαζή θεωρία την Ύπαρξη του Θεού.

Αυτό όμως δεν σημαίνει σε καμιά περίπτωση ότι **ο Νόμος δεν λειτουργεί.** Από τη στιγμή που, όπως είπαμε, ο άνθρωπος παρεκκλίνει από την Ταυτενέργειά του με τον Θεό, αντιμετωπίζει το βάρος του Νόμου της Δημιουργικής Ροής Του και συνεπώς **υφίσταται τα αποτελέσματα της αντίδρασής του είτε το αντιλαμβάνεται είτε όχι.** Εύλογα όμως θα

αναρωτηθείτε πώς γίνεται κάποιος να έχει συνέπειες που δεν είναι ορατές, δηλαδή πώς γίνεται, ενώ αισθάνεται καλά, να έχει επιπτώσεις που δεν αντιλαμβάνεται.

Ο άνθρωπος δεν εκδηλώνεται μόνο στην Ύλη. Δημιουργημένος Εικόνα και Ομοίωση Θεού, είναι Θεός, **συνεπώς η εκδήλωσή του συνέχει όλα τα πεδία της Δημιουργίας.** Όμως καλυμμένος από χοντρά στρώματα ύλης και υλικών φρονημάτων, ούτε αυτό μπορεί να αντιληφθεί και γι' αυτό **δεν συλλαμβάνει τις συνέπειες που έχουν οι πράξεις του στην εσωτερική του υπόσταση.**

Μία υλική πράξη ή έργο παράγει, όπως γνωρίζουμε, ενέργεια διαφόρων ποιότητων και εφόσον ο άνθρωπος εργάζεται στο υλικό πεδίο, κάθε του κίνηση, πράξη και γενικά εξωτερική του εκδήλωση, προέρχεται **από την κίνηση των ιδεών μέσα στον κατώτερο ή τον ανώτερο νου του,** ανάλογα με ποιον από τους δύο εργάζεται-εκδηλώνεται.

Κάθε πράξη του, λοιπόν, προέρχεται από την εκδήλωση, **την υλοποίηση μιας ιδέας στην ύλη, γι' αυτό και η πράξη είναι πάντα ανάλογη προς την ποιότητα της ιδέας από την οποία προέρχεται.** Υψηλές ιδέες, υψηλές πράξεις. Κατώτερες ιδέες, κατώτερες πράξεις. **Κάθε φαινόμενο είναι αποτέλεσμα της αιτίας από την οποία προήλθε.** Είναι αυτό που είπε ο Χριστός, **πως το δένδρο από τον καρπό του φαίνεται.**

Καθετί που ο άνθρωπος εκδηλώνει, δημιουργεί μέσα του εντυπώματα, **αποτυπώνεται δηλαδή, σχηματίζοντας έτσι μία εσωτερική εικόνα, η οποία αποτελεί τη συνισταμένη της ποιότητας των εκδηλώσεων** κάθε ανθρώπου. Αυτή η εικόνα ακολουθεί τον άνθρωπο συνεχώς, **σε όλες του τις ελεύσεις, ακριβώς γιατί ο άνθρωπος είναι Άχρονος, όπως και η Πηγή από την οποία προήλθε.**

Η στάση, λοιπόν, που προκάλεσε τη δυσαρμονία, **παραμένει, εφόσον δεν αποκαθίσταται, άχρονα δυσαρμονική,** με αποτέλεσμα η υπόσταση που διέπραξε το αδίκημα, την αμαρτία, **να μένει υπό την επήρεια του Νόμου άχρονα, για όσο διάστημα διαρκεί η δυσαρμονία.**

Όσο η δυσαρμονία δεν αποκαθίσταται με μετάνοια και προσφορά Αγάπης και αποκατάσταση της διαταραγμένης ισορροπίας, επιστροφή δηλαδή στην Ταυτενέργεια με τον Θείο Εαυτό και εξόφληση κάθε οφειλής μέχρι τον τελευταίο κοδράντη, **η λειτουργία του Νόμου παραμένει, γιατί ο Θεός Νόμος δεν έχει χρόνο, αλλά Άχρονη σκοπιμότητα διδαχής και αποκατάστασης της Αρμονίας.**

Η επενέργεια του Νόμου παραμένει μέχρι η υπόσταση **να καλύψει κάθε παρέκκλιση, κάθε στάση του νου ή της καρδιάς που απείχε από την Ταυτενέργεια με το Θείο.** Κάθε φορά, λοιπόν, που μία παρέκκλιση αποκαθίσταται, **εμφανίζεται η επόμενη, που είναι διαφορετική από την προηγούμενη,** είναι μία άλλη στάση νου ή καρδιάς την οποία κάποτε η υπόσταση διατήρησε, γι' αυτό και ο Νόμος φαίνεται να είναι διαφορετικός, ενώ ουσιαστικά είναι **ο Ένας και Μοναδικός Νόμος του Θεού, που**

λειτουργεί πάνω σε διαφορετική παράβαση. Έτσι, υπάρχουν μικρές ή μεγάλες αμαρτίες, δηλαδή μικρές ή μεγάλες παρεκκλίσεις, από τις οποίες η μεγαλύτερη, η «αιώνια» όπως ανέφερε ο Ιησούς (Μάρκ. Γ', 28-30), είναι η **δοξασία ότι ο Θεός είναι Δημιουργός αρρώστιας ή δυσαρμονίας οποιασδήποτε φύσης. Είναι βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος η Κρίση προς τον Θεό, η Κρίση δηλαδή προς τον Θείο Εαυτό μας, που δημιουργεί την πιο μεγάλη παρέκκλιση, ένα αγεφύρωτο μεταξύ Θείου και κατώτερου Εαυτού χάσμα,** το οποίο είναι αδύνατο να καλυφθεί. Γιατί εφόσον ο άνθρωπος εμμένει στην τοποθέτηση του νου του, στην πεποίθηση πως **ο Θεός τον αναγκάζει να υποφέρει και να δυστυχεί,** ακριβώς γιατί είναι η διανοητική αντίληψη που δεν μπορεί να κατανοήσει τη λειτουργία του Νόμου, απομονώνοντας έτσι την υπόσταση από τον Θείο Εαυτό, που θα μπορούσε να την τροφοδοτήσει με τα Θεία Δώρα του Πνεύματος, την Υγεία, την Ειρήνη και την Αρμονία, που θα μπορούσαν να καλύψουν το χάσμα αποκαθιστώντας τη δυσαρμονία που προκαλεί μια τέτοια πεποίθηση για τον Θεό, **ο οποίος είναι μόνο Αγαθότητα και Προσφορά Ζωής.**

Αυτή η στάση νου απέναντι στον Θεό φέρνει την υπόσταση **να μάχεται τον ίδιο της τον εαυτό, δημιουργώντας έναν διχασμό στον άνθρωπο,** που μπορεί να τον οδηγήσει σε σχιζοφρένεια, σε αυτοχειρία ή ολοκληρωτική αποκοπή, δηλαδή θάνατο. Η διάσταση του Θείου Εαυτού της Αγάπης και του κατώτερου Εαυτού της Άρνησης είναι τέτοια, που εξωθεί την υπόσταση σε ακραίες εκδηλώσεις και **σε κυριολεκτική συντριβή των ορίων του νου του.**

Αυτή η παρέκκλιση δεν δύναται ν' αποκατασταθεί εκ Θεού, **γιατί ποτέ ο Θεός δεν υπερασπίζει τον Εαυτό Του. Απλά διακόπτει την Παροχή της Θείας Τροφοδοσίας για να μην ενεργοποιεί περισσότερο την άρνηση του κατώτερου εαυτού με το Ουδέτερο δυναμικό Του,** προκειμένου η υπόσταση να μπορέσει να ισορροπήσει για να υπερασπιστεί εκείνη τη Θεία Καταγωγή της και να επανέλθει στην Ταυτενέργεια με τον Θείο Εαυτό μέσω της αντικατάστασης της κίνησης χαμηλών ιδεών με υψηλά ιδεώδη μέσα στον νου του.

Ο Θεός ήταν, είναι και θα είναι Δημιουργική Αγάπη, Αγάπη Τέλεια και Ανενδεής, που δεν υποκύπτει σε καμία Εξουσία και κανένα δυναμικό, γιατί όλα τα Πνεύματα, όσο υψηλά ιστάμενα κι αν είναι, όπως και όλες οι εξουσίες, προέρχονται και **περιέχονται μέσα στην Απόλυτη Αγάπη του Θεού, που είναι η Ύπατη και Μοναδική Εξουσία επί πάντων των κτισμάτων.**

Στην πορεία του Ανθρώπου προς την Τελειοποίηση και τη Θέωσή του, όλα τα αμαρτήματα συγχωρούνται, **εκτός από εκείνο της αντίδρασης προς το Θείο Θέλημα, που πρέπει μόνος ο Άνθρωπος να συγχωρέσει στον εαυτό του,** καταδεικνύοντας έτσι ότι είναι Θεός μέσα στον Παντελεήμονα Θεό, που με αυτό τον τρόπο τού δίνει τη **δυνατότητα ν' ανοίξει τον νου του και να καταδείξει ότι είναι Κληρονόμος μόνο του Καλού και του Αγαθού, που είναι ο Πάντων Παντεπόπτης και Δικαιοκρίτης Θεός.**